

9. Chương 09

Chương 9

Thằng Mạnh bảo hai câu thơ tìm thấy trên vai pho tượng là thơ tâm phào không phải không có lý. Bằng chứng là hai đứa thuộc loại thông minh tuyệt đỉnh như Quý ròm và nhỏ Hạnh nhăn mày nhú trán suy nghĩ đến nát óc vẫn chẳng hiểu hai câu thơ nói gì.

Quý ròm loay hoay cả buổi vẫn không khám phá ra ý nghĩa của bức mật mã, đang bực mình, lại bị Mạnh cứ tò mò sau lưng hỏi dò:

- Hai câu thơ kia nói gì vậy? Anh đã nghĩ ra chưa?

Quý ròm đâm quạu, gắt om:

- Mày có im cái miệng lại đi không! Mày cứ theo quấy rầy hoài như vậy thì bố ai mà nghĩ được điều gì!

Thấy ông anh quát tháo ghê quá, Mạnh rụt cổ và thè lưỡi nhìn Tiểu Long. Từ lúc đó trở đi, biết thân biết phận, Mạnh không dám hó hé nửa lời. Tiểu Long cũng câm như hến.

Nhưng dù chẳng bị ai "quấy rầy", Quý ròm vẫn tắc tị. Nhỏ Hạnh cũng chẳng hơn gì. Nó cứ đi loay quanh giữa bốn vách bao lơn, tay vồ muốn sói trán, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn lên những đám mây làm như lời giải đáp nằm đâu trên đó và sắp sửa tụt xuống vậy.

Một lát, Quý ròm buột miệng:

- Thôi, xuống!

- Xuống đâu? - Tiểu Long giật mình hỏi.

- Thì xuống đất chứ xuống đâu! Chẳng lẽ ở hoài trên này đến tối?

Thế là cả bọn lú lú dẩu nhau leo xuống. Rốt cuộc, trèo tới chót vót trời xanh rồi mà chẳng đứa nào ngắm cảnh được bao lâu!

Xuống tới mặt đất, Tiểu Long mới rụt rè hỏi Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Tụi mình tiếp tục đi... tắm biển chứ?

- Dĩ nhiên rồi! - Rồi Quý ròm nheo mắt chọc - Sao tự dưng mày hỏi vậy? Hay là mày đổi ý, không muốn đi tắm biển nữa?

- Không, không! Vẫn đi chứ! - Tiểu Long hốt hoảng - Tao có đổi ý đổi iếc gì đâu!

Thái độ cuống cuống của Tiểu Long khiến tụi bạn ôm bụng cười bò. Quý ròm cũng nhe răng khỉ ra cười. Bấy giờ, Tiểu Long mới biết mình bị lừa. Nó tính làm mặt ngầu với Quý ròm nhưng nghĩ đến phản ứng quỳnh quáng vừa rồi của mình, không nhịn được, cuối cùng nó cũng bật cười theo.

Bãi Sau chiều cuối tuần cơ man người là người. Khi bọn trẻ đổ dốc tới nơi, những chiếc dù đủ màu đã tràn ngập bãi biển. Nhưng đúng như Mạnh nói, so với Bãi Dứa, Bãi Sau rộng lớn hơn nhiều. Đây là bãi tắm lớn nhất Vũng Tàu, kéo dài từ chân núi đến tận khu rừng thông nằm út dưới xa kia.

Rảo dọc theo bãi cát một hồi, bọn trẻ đã tìm được cho mình một khúc biển tương đối rộng rãi.

Tiểu Long nôn nóng khoát tay:

- Tụi mình đi thay đồ đi chứ!

Các phòng thay quần áo có vòi tắm nước ngọt nằm san sát nhau dọc theo bãi tắm.

Tiểu Long hăng hái đi đầu. Nó dẫn cả bọn xông vào phòng thay quần áo gần nhất. Lúc đi ra, nó cũng hùng dũng phóng xuống bãi trước tiên, tay huơ huơ mớ quần áo vừa thay ra.

Thấy hay hay, thằng Mạnh cũng bắt chước làm theo. Một tay cầm quần một tay cầm áo, nó vừa chạy vừa vung vẩy loạn xạ.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh định giục bạn chạy theo nhưng vẻ mặt thần thờ của nhỏ Hạnh khiến nó trở mắt.

- Hạnh sao thế? - Quý ròm lo lắng - Trúng gió hả?

- Không.

- Chứ sao mặt mày Hạnh đờ đẫn thế kia?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Tự dưng Hạnh có cảm giác Hạnh sắp nghĩ ra một điều gì đó!

Lời lẽ mơ hồ của nhỏ Hạnh làm Quý ròm nhăn mặt. Nhưng nó liền nhớ ra:

- Về hai câu thơ trên vai pho tượng ấy ư?

- Ừ.

Quý ròm nín thở:

- Hạnh nghĩ ra điều gì thế?

- Hạnh cũng chẳng rõ! - Nhỏ Hạnh bối rối - Nhưng hình như Hạnh vừa thoáng thấy một điều gì đó. Và điều này có liên quan đến hai câu thơ

hiếm hóc kia!

Quý ròm nhăn mặt:

- Nhưng điều đó là điều gì?

- Hạnh bảo là Hạnh không nhớ mà! Hạnh đang cố nhớ lại thôi, nhưng vẫn chưa nhớ ra được!

Quý ròm hít hà:

- Hay là Hạnh vừa thoáng thấy ba anh chàng hôm nọ?Ừ, đám họ đang lảng vảng ở đâu đây lắm à!

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Hạnh nhìn thấy cái khác cơ!

- Khổ quá! - Quý ròm vò đầu bứt tai - Hạnh cứ "cái này" với "cái khác" hoài thì bố ai mà biết đó là cái cóc khô gì!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thì để từ từ cho Hạnh nhớ! Làm gì mà Quý hò hét om sòm thế!

Đang nói, nhỏ Hạnh chợt buột miệng "à" một tiếng khiến cặp mắt Quý ròm sáng trưng:

- Hạnh nhớ ra rồi hả?

- Ừ.

- Cái gì vậy?- Quý ròm hỏi dồn.

- Đó là hai chữ "Bạch Vân"! - Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt - Mà "bạch vân" có nghĩa là "mây trắng"!

Không đợi nhỏ Hạnh nói tiếp, Quý ròm gật gù:

- Trong khi đó, câu thơ trên vai pho tượng lại là "Mây trắng về xuôi hai cây số, đầm rồng hang cọp chốn xông vô". Như vậy rất có thể có mối liên quan giữa hai chuyện này?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh gật gù.

Quý ròm nhú mày:

- Nhưng điều quan trọng là Hạnh nhìn thấy hai chữ "Bạch Vân" đó ở đâu?

- Hạnh không nhớ! - Nhỏ Hạnh nhún vai, vẻ bất lực - Nhưng chắc chắn là Hạnh vừa mới thoáng thấy đây thôi!

- Chắc đây là tên của một nhà hàng hay khách sạn nào đó!

Quý ròm vừa lẩm bẩm vừa đảo mắt nhìn vào trong bờ, nơi hàng loạt nhà hàng, quán nước, khách sạn, phòng mát-xa... ken dày. Quý ròm căng mắt dò dọc từng bảng hiệu. Thôi thì đủ thứ tên: Hải Yến, Thùy Dương, Tân Tiến, Bạch Long, Hồng Đào, Ngọc Lan, v.v... nói chung, hầu như tất cả những từ ngữ mỹ miều nhất đều tập trung tại đây, trừ hai chữ... "Bạch Vân"!

Dòm mөр con mắt, Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh, nghi ngờ hỏi:

- Hay là khi nầy Hạnh trông thấy chữ "Bạch Long" lại nhớ lộn thành "Bạch Vân"?

- Lộn sao được mà lộn! Hạnh nhớ là "Bạch Vân" rõ ràng!

- Trời ơi là trời! - Quý ròm ôm đầu rên rỉ - Vậy sao khi vừa trông thấy "nó", Hạnh không nói ngay mà đợi đến bây giờ mới cảm đầu nhớ tới nhớ lui?

- Khi mới nhìn thấy chữ "Bạch Vân", Hạnh không để ý! - Nhỏ Hạnh phân trần - Lúc đó Hạnh đâu có nghĩ "nó" lại dính dáng tới hai câu thơ lưu lại trên pho tượng kia! Phải một lát sau Hạnh mới có cảm giác ngờ ngợ...

- Hạnh ơi, Quý ơi, lẹ lên chứ! Làm gì như rùa bò vậy!

Tiếng Tiểu Long kêu réo cắt đứt câu chuyện của nhỏ Hạnh và Quý ròm. Cả hai ngoảnh lại, thấy Mạnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xếp kê dưới một tán dù xanh xanh đỏ đỏ, Tiểu Long đứng kế bên đang bắt tay lên miêng làm loa chĩa về phía Quý ròm và nhỏ Hạnh.

- Thôi, xuống bơi rồi tính! - Quý ròm khịt mũi nói - Biết đâu sau khi uống vài ngụm nước Hạnh sẽ nhớ ra!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng rồi ngúng nguẩy bỏ chạy về phía chiếc dù sặc sỡ.

- Chiếc dù ở đâu đẹp vậy?- Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long.

- Em thuê đấy! - Mạnh vọt miêng khoe - Em thuê chiếc dù này với bốn chiếc ghế hết hai chục ngàn!

Nhỏ Hạnh đặt bộ đồ dài lên chiếc bàn nhỏ, nháy mắt với Mạnh:

- Bây giờ em đi thuê giùm chị chiếc phao đi!

- Bộ chị không biết bơi hả?

- Biết! Nhưng ra biển chị sợ lắm!

- Nếu biết bơi thì chị thuê chiếc phao nhỏ nhỏ thôi! - Mạnh chỉ tay vào một chiếc phao đang dập dềnh trước mặt - Thuê một chiếc như chiếc này nè!

Nhỏ Hạnh nhìn theo tay chỉ của Mạnh và bất giác nó hít vào một hơi cặp mắt lập tức đóng đinh vào chiếc phao đang được một chú nhóc mím môi mím lợi kéo chạy trên mặt nước.

- Sao, chiếc phao này được không?- Không thấy nhỏ Hạnh trả lời, Mạnh quay sang hỏi.

Nhưng lần này nhỏ Hạng cũng chẳng ừ hử gì. Mắt nó vẫn dán chặt vào chiếc phao như bị thôi miên.

- Chị sao thế? - Mạnh chột dạ.

Nhỏ Hạng mấp má môi như người mộng du:

- B... a... ạch... V... ân...

- Chị nói gì? - Mạnh nghe không rõ.

Nhỏ Hạng chỉ tay vào chiếc phao trước mặt:

- Em đọc giùm chị, xem có phải trên chiếc phao này người ta viết hai chữ "Bạch Vân" không?

- Trời, tưởng gì! - Mạnh thở ra - Phao nào mà chẳng có chữ! Người ta làm vậy để khỏi lộn đó mà!

Nhỏ Hạng liếm môi:

- Nhưng đúng là hai chữ "Bạch Vân" chứ?

- Phao này thì đúng là phao "Bạch Vân"! - Mạnh nhún vai - Nhưng "Bạch Vân" thì sao?

Đúng lúc đó, Quý ròm trờ tới. Nghe loáng thoáng câu chuyện, nó hấp tấp hỏi:

- Sao, Hạng nhớ ra hai chữ "Bạch Vân" ở đâu rồi hả?

Nhỏ Hạng gạt đầu trở tay ra phía trước:

- Hóa ra khi nãy lúc đi dọc bãi biển, Hạng đã nhìn thấy hai chữ này trên những chiếc phao!

Quý ròm nhìn xuống nước. Lúc này nó mới phát hiện mọi chiếc phao bơi đều được sơn chữ trắng. Có lẽ đó là tên của người cho thuê phao. Đã đi

tắm biển nhiều lần nhưng Quý ròm chẳng bao giờ để ý đến chi tiết đó. Lướt vội qua những chiếc phao kẻ tên Hoa, Bích Hà, Vàng, Thịnh, Liễu... ánh mắt Quý ròm tìm thấy ngay chiếc phao mang tên "Bạch Vân" nhỏ Hạnh chỉ. Nó vòn phát hiện thêm một chiếc phao "Bạch Vân" khác đang dập dềnh gần đó.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Giờ sao?

- Hỏi thằng bé xem nó thuê phao ở đâu!

Nhỏ Hạnh nói trống mà như ra lệnh.

Quý ròm liền phóng xuống nước, rượt theo thằng nhỏ lúc này đã kéo chiếc phao ra xa bờ.

Tiểu Long đứng cách đó một quãng, chẳng biết ắt giáp gì, thấy Quý ròm bông không xuống nước, liền hí hửng reo lên:

- Bắt đầu tắm hén?

Nhưng nó mới nhấp nhੌm chưa kịp lao mình xuống nước, nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Gượng đã, Long ơi!

Tiểu Long ngੌ ngàng:

- Chuyện gì nữa vậy?

Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt:

- Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Tiểu Long tiến lại, giọng bất bình:

- Hạnh lúc nào cũng ưu tiên cho thằng ròm kia! Sao nó tắm được mà tôi không tắm được?

- Đừng có nói bá láp! - Nhỏ Hạnh nhăn mặt - Ai bảo Long là Quý đi tắm?

Rồi trước cặp mắt ngỡ ngàng của Tiểu Long và Mạnh, nhỏ Hạnh nghiêm nghị trình bày sự suy luận của mình đồng thời giải thích về nhiệm vụ quan trọng của Quý ròm. Đến lúc này, hai ông nhóc mới ngó ra:

- Ủa, như vậy là chiếc phao kia có liên hệ mật thiết với bọn tội phạm hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Không biết có đúng không! - Nhỏ Hạnh tắc lưỡi - Nhưng dù sao hai chữ "Bạch Vân" kia cũng đáng nghi lắm!

Đang lúc đó, Quý ròm đã vào tới, người ướt như chuột lột.

- Sao? - Nhỏ Hạnh hồi hộp hỏi.

- Ở trên kia!

Quý ròm nói ngắn gọn rồi quày quả bước đi. Ba đứa kia lập tức bám theo, mặt mày dáo dác.

Vừa len lỏi giữa rừng người vừa lảo liên quan sát, bọn trẻ tìm ra người chủ những chiếc phao "Bạch Vân" không mấy khó khăn.

Ngồi dưới chiếc dù xanh cũ kỹ, nhiều chỗ đã ngả màu trắng bột là một người đàn bà đứng tuổi, mặt mày nom có vẻ hiền lành, phúc hậu, kế bên chân là ba chiếc phao đang nằm chồng lên nhau, chờ đợi khách thuê. Bên hông của mỗi chiếc phao đều phôi lõ lõ hai chữ "Bạch Vân" kẻ bằng sơn trắng.

Nhác thấy bốn đứa trẻ thập thò bước tới, người đàn bà mỉm cười niềm nở:

- Thuê phao hả các cháu?

- Dạ, không ạ!

Quý ròm ắp úng đáp rồi nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn lảng ra xa.

Khi đã thoát ra khỏi tầm mắt của người đàn bà cho thuê phao, Quý ròm khẽ hạ giọng:

- Bỏ xừ rồi tụi mày ơi!

- Gì vậy? - Ba cái miệng cùng hỏi.

- Tao nghi người phụ nữ này chẳng liên quan gì đến ba tên thanh niên kia!

- Em cũng có cảm tưởng như vậy! - Mạnh đồng tình - Bà ta chẳng có vẻ gì là đầu trộm đuôi cướp cả!

Tiểu Long nhú mày:

- Vậy chẳng lẽ Hạnh đoán sai?

Nhỏ Hạnh không nói gì. Nó nhìn đi đâu đó, về lơ đãng. Thấy vậy, Mạnh cầm tay nhỏ Hạnh, giật giật:

- Thế nào chị Hạnh? Chị có nghĩ như vậy không?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh "ừ" gọn lỏn, cặp mắt mơ màng, Mạnh nhăn mặt:

- Ừ là sao?

Nhỏ Hạnh quay lại, chớp chớp mắt:

- Ừ là chị cũng nghĩ như em chứ là sao!

Mạnh thộn mặt ra:

- Nghĩa là chị công nhận là lần này chị đã đoán sai?

- Không! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Chị đâu có bảo người đàn bà cho thuê phao là đồng đảng của bọn kia!

- Là sao? Em chẳng hiểu gì cả! - Mạnh vò đầu - Thế hai chữ "Bạch Vân" kia có ý nghĩa gì?

Nhỏ Hạnh chậm rãi, vẻ cân nhắc:

- Có thể đây là một địa điểm mà bọn kia muốn nhắc tới...

Nó mới nói tới đây, Quý ròm như bừng tỉnh, đột ngột kêu lên:

- Thôi rồi! Đi ngay! Phải đi ngay mới kịp!

Nói xong, chưa để ai kịp hỏi tới hỏi lui, Quý ròm đã quay mình chạy thẳng một mạch. Ba đứa kia không biết làm gì hơn là co cẳng chạy theo.

Tiểu Long đuổi bén gót Quý ròm, lật đật hỏi:

- Đi đâu đây?

Quý ròm chỉ tay về phía trước, vẫn không giảm tốc độ:

- Chạy tới rừng thông dưới kia!

- Có gì chỗ đó vậy?

- Tao cũng chẳng biết!

- Trời đất! Vậy chạy tới đó làm chi? - Tiểu Long chưng hửng, đôi chân chậm hẳn lại.

Quý ròm tặc lưỡi:

- Mà có nhớ câu thơ "Mây trắng về xuôi hai cây số" trên vai pho tượng không?

- Nhớ. Mà sao?

Quý ròm khịt mũi:

- Câu đó có nghĩa là từ chỗ người đàn bà cho thuê phao "Bạch Vân" đi xuôi thêm hai cây số nữa sẽ gặp một cái gì đó. Mà đi xuôi tức là đi về phía rừng thông, hiểu chưa?

Tiểu Long gật gù:

- Thì ra vậy!

Nhưng nó vẫn không kèm được bản khoản:

- Nhưng gặp "một cái gì đó" là gặp cái gì?

- BỐ ai biết được cái đó là cái gì! - Quý ròm nhún vai - Chính vì vậy nên tụi mình mới phải chạy tới đó tìm hiểu!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó bặm môi chạy miết, phút chốc đã vượt lên trước Quý ròm.

Ở đằng sau, Mạnh vừa chạy vừa phải đợi nhỏ Hạnh nên vẫn cách Quý ròm một quãng xa.

Chạy một hồi tới rừng thông, Tiểu Long và Quý ròm bắt đầu đi chậm lại. Trong khi Tiểu Long vẫn tỉnh queo thì Quý ròm ôm ngực thở hổn hển. Nó tưởng như trái tim nó vắng mất đâu ở dọc đường.

Mạnh và nhỏ Hạnh trờ tới, thấy Quý ròm đứng tựa lưng vô gốc cây, liền nhướn mắt hỏi:

- Sao đứng đây?

- Không đứng đây thì đứng đâu? Mệt gần chết!

Quý ròm đáp, giọng xụi lơ. Rồi nó nhìn quanh:

- Được hai cây số chưa nhỉ?

Mạnh quay đầu nhìn ngược lại, ước lượng khoảng cách rồi chép miệng gật gù:

- Khoảng hai cây! Nếu trật thì chỉ trật chút xíu thôi!

Quý ròm khoát tay:

- Vậy tụi mình tản ra đi tìm đi!

- Tìm cái gì và tìm ở đâu? Ở đây chỉ toàn cây là cây, có gì đâu mà tìm?

Mạnh gãi đầu hỏi lại ông anh. Mặc dù trên đường chạy tới nơi, nó đã được nhờ Hạnh cất nghĩa tử mả tại sao cả bọn phải dẫn xác xuống rừng thông, nhưng trước mệnh lệnh của Quý ròm, nó vẫn cảm thấy nhiệm vụ của cả bọn rất đổi mơ hồ.

- Nếu ở đây chỉ toàn cây thì tìm trên cây ấy! - Quý ròm hăng giọng - Biết đâu tụi mình chẳng tìm thấy một dấu vết nào đó ở trên cây!

Khoảng mười lăm phút sau, lời nói của Quý ròm không còn là sự phỏng đoán.

Đang láo liên dòm dò các thân cây, Tiểu Long chợt hét toáng lên:

- Đây rồi! Đây rồi tụi mày ơi!

Cả bọn lập tức nhào lại chỗ Tiểu Long. Sững sững trước mặt nó là một cây thông cổ thụ cao lớn, tàng lá rậm rạp che mát cả một khoảng đất rộng. Cách mặt đất khoảng hai mét, thân cây bị vạt mất một mảng to bằng cuốn tập để lộ ra các thớ gỗ trắng. Chính cái mảng trắng đặc biệt này đã thu hút sự chú ý của Tiểu Long.

Bọn trẻ nhón gót hồi hộp nhìn chăm chăm vào hình vẽ con chim hải âu đang xòe cánh trên chồi vỏ cây bị gọt. Lần này, ngoài biểu tượng quen thuộc kia, bức mặt mã của bọn người giấu mặt không hề có một chữ nào. Phía dưới cánh chim chỉ có một mũi tên chỉ hướng.

Theo hướng mũi tên, bọn trẻ thoát rừng mình khi nhìn thấy một tòa nhà hoang phế thấp thoáng ẩn hiện đằng sau khu rừng. Vẻ điêu tàn, tịch mịch của tòa nhà khiến đứa nào đứa nấy không rét mà run.